

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Bjelovaru-Stalna služba u Daruvaru

Stjepana Radića 27

43500 Daruvar

Poslovni broj: P-367/2026-64

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

I

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, Stalna služba u Daruvaru po sucu toga suda Damiru Palatinušu kao sucu pojedincu na temelju prijedloga višeg sudskog savjetnika-specijaliste Narcise Bukač, u parničnom predmetu tužitelja Nine Lekan iz Daruvara, Trg Benedikta Nelipića 7, OIB: 03116131458, zastupanog po Zajedničkom odvjetničkom uredu Ivana Borića i Morane Kovač Stanić iz Siska, protiv tuženika Erste & Steiermärkische bank d.d., Jadranski trg 3/a, Rijeka, OIB: 23057039320, zastupanog po Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri iz Zagreba, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 30. rujna 2026., uz objavu 29. listopada 2026.,

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe u pravnoj stvari tužitelja Nine Lekan iz Daruvara, Trg Benedikta Nelipića 7, OIB: 03116131458, protiv tuženika Erste & Steiermärkische bank d.d., Jadranski trg 3/a, Rijeka, OIB: 23057039320, radi isplate, sukladno podnesku tužitelja od 28. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320 isplatiti tužitelju NINI LEKAN iz Daruvara, Trg Benedikta Nelipića 7, OIB: 03116131458 zakonsku zateznu kamatu koja se određuje za razdoblje od 01. srpnja 2002. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje temeljem Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine broj 72/20) i Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine broj 153/04), od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet

postotnih poena, a za razdoblje od 01. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, računajući iste :

- na iznos od 4,74 eura od 1. veljače 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 4,80 eura od 1. ožujka 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 4,85 eura od 1. travnja 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 4,72 eura od 1. svibnja 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 4,68 eura od 1. lipnja 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 4,72 eura od 1. srpnja 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 4,63 eura od 1. kolovoza 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 4,65 eura od 1. rujna 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 4,74 eura od 1. listopada 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 5,14 eura od 1. studenog 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 4,83 eura od 1. prosinca 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 5,18 eura od 1. siječnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 5,21 eura od 1. veljače 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 5,23 eura od 1. ožujka 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 5,16 eura od 1. travnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,23 eura od 1. svibnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 15,99 eura od 1. lipnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 15,71 eura od 1. srpnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 15,83 eura od 1. kolovoza 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,02 eura od 1. rujna 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 15,83 eura od 1. listopada 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 15,81 eura od 1. studenog 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,04 eura od 1. prosinca 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,22 eura od 1. siječnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,46 eura od 1. veljače 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,39 eura od 1. ožujka 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,80 eura od 1. travnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,71 eura od 1. svibnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,81 eura od 1. lipnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 17,89 eura od 1. srpnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 17,65 eura od 1. kolovoza 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 18,54 eura od 1. rujna 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 18,09 eura od 1. listopada 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 9,26 eura od 1. studenog 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 9,85 eura od 1. prosinca 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 10,15 eura od 1. siječnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 9,92 eura od 1. veljače 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 9,99 eura od 1. ožujka 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 9,79 eura od 1. travnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 9,82 eura od 1. svibnja 2011. do 30. rujna 2015.

II. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320 isplatiti tužitelju NINI LEKAN iz Daruvara, Trg Benedikta Nelipića 7, OIB:03116131458 zakonsku zateznu kamatu koja se određuje za razdoblje

od 01. srpnja 2002. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje temeljem Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine broj 72/20) i Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine broj 153/04), od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a za razdoblje od 01. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, računajući iste:

- na iznos od 1,15 eura od 1. rujna 2006. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 0,58 eura od 1. listopada 2006. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 0,68 eura od 1. studenog 2006. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 11,95 eura od 1. studenog 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 14,35 eura od 1. siječnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 15,33 eura od 1. veljače 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,32 eura od 1. ožujka 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 13,37 eura od 1. travnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 13,65 eura od 1. svibnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 10,30 eura od 1. lipnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 6,38 eura od 1. srpnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 7,99 eura od 1. kolovoza 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 10,83 eura od 1. rujna 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 8,07 eura od 1. listopada 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 7,79 eura od 1. studenog 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 11,09 eura od 1. prosinca 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 13,72 eura od 1. siječnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 17,17 eura od 1. veljače 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,34 eura od 1. ožujka 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 22,27 eura od 1. travnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 20,99 eura od 1. svibnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 22,40 eura od 1. lipnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 38,19 eura od 1. srpnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 34,70 eura od 1. kolovoza 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 47,55 eura od 1. rujna 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 41,18 eura od 1. listopada 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 34,81 eura od 1. studenog 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 50,85 eura od 1. prosinca 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 59,03 eura od 1. siječnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 52,91 eura od 1. veljače 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 54,79 eura od 1. ožujka 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 49,67 eura od 1. travnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 50,24 eura od 1. svibnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 64,57 eura od 1. lipnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 67,19 eura od 1. srpnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 85,16 eura od 1. kolovoza 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 82,62 eura od 1. rujna 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 68,51 eura od 1. listopada 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,88 eura od 1. studenog 2011. do 30. rujna 2015.

- na iznos od 64,92 eura od 1. prosinca 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 68,45 eura od 1. siječnja 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 72,39 eura od 1. veljače 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 72,48 eura od 1. ožujka 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 70,02 eura od 1. travnja 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 70,83 eura od 1. svibnja 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 72,35 eura od 1. lipnja 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 70,90 eura od 1. srpnja 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 71,01 eura od 1. kolovoza 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 69,63 eura od 1. rujna 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 66,88 eura od 1. listopada 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 70,04 eura od 1. studenog 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 70,94 eura od 1. prosinca 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 71,01 eura od 1. siječnja 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 66,44 eura od 1. veljače 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 69,38 eura od 1. ožujka 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 70,18 eura od 1. travnja 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 68,41 eura od 1. svibnja 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 63,46 eura od 1. lipnja 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 61,50 eura od 1. srpnja 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 63,63 eura od 1. kolovoza 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,62 eura od 1. rujna 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 69,57 eura od 1. listopada 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 67,59 eura od 1. studenog 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 68,60 eura od 1. prosinca 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 69,34 eura od 1. siječnja 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 60,24 eura od 1. veljače 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 61,35 eura od 1. ožujka 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 60,64 eura od 1. travnja 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 59,32 eura od 1. svibnja 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 58,68 eura od 1. lipnja 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 59,16 eura od 1. srpnja 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 60,76 eura od 1. kolovoza 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 62,68 eura od 1. rujna 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 62,87 eura od 1. listopada 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 60,67 eura od 1. studenog 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 67,76 eura od 1. prosinca 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 64,35 eura od 1. siječnja 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,02 eura od 1. veljače 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,02 eura od 1. ožujka 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,02 eura od 1. travnja 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,02 eura od 1. svibnja 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,02 eura od 1. lipnja 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,02 eura od 1. srpnja 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,02 eura od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,02 eura od 1. rujna 2015. do 30. rujna 2015.

III Tužitelj se odbija s tužbenim zahtjevom kao neosnovanim koji glasi:

„Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320 isplatiti tužitelju NINI LEKAN iz Daruvara, Trg Benedikta Nelipića 7, OIB: 03116131458 temeljem preplate po osnovi ništetne promjenjive kamatne stope iznos od 441,09 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje za razdoblje od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope-kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, računajući iste :

- na iznos od 4,74 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 4,80 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 4,85 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 4,72 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 4,68 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 4,72 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 4,63 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 4,65 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 4,74 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 5,14 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 4,83 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 5,18 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 5,21 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 5,23 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 5,16 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,23 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 15,99 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 15,71 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 15,83 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,02 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 15,83 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 15,81 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,04 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,22 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,46 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,39 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,80 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,71 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,81 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 17,89 eura od 1. listopada 2015. do isplate

- na iznos od 17,65 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 18,54 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 18,09 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 9,26 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 9,85 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 10,15 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 9,92 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 9,99 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 9,79 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 9,82 eura od 1. listopada 2015. do isplate."

IV Tužitelj se odbija s tužbenim zahtjevom kao neosnovanim koji glasi:

„Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320 isplatiti tužitelju NINI LEKAN iz Daruvara, Trg Benedikta Nelipića 7, OIB:03116131458 temeljem preplate po osnovi ništetne valutne klauzule CHF iznos od 4.254,78 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje za razdoblje od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope-kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, računajući iste :

- na iznos od 1,15 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 0,58 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 0,68 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 11,95 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 14,35 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 15,33 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,32 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 13,37 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 13,65 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 10,30 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 6,38 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 7,99 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 10,83 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 8,07 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 7,79 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 11,09 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 13,72 eura od 1. listopada 2015. do isplate

- na iznos od 17,17 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 16,34 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 22,27 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 20,99 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 22,40 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 38,19 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 34,70 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 47,55 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 41,18 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 34,81 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 50,85 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 59,03 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 52,91 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 54,79 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 49,67 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 50,24 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 64,57 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 67,19 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 85,16 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 82,62 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 68,51 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 65,88 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 64,92 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 68,45 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 72,39 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 72,48 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 70,02 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 70,83 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 72,35 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 70,90 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 71,01 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 69,63 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 66,88 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 70,04 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 70,94 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 71,01 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 66,44 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 69,38 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 70,18 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 68,41 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 63,46 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 61,50 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 63,63 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 65,62 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 69,57 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 67,59 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 68,60 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 69,34 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 60,24 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 61,35 eura od 1. listopada 2015. do isplate

- na iznos od 60,64 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 59,32 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 58,68 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 59,16 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 60,76 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 62,68 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 62,87 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 60,67 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 67,76 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 64,35 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 65,02 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 65,02 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 65,02 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 65,02 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 65,02 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 65,02 eura od 1. listopada 2015. do isplate
- na iznos od 65,02 eura od 1. listopada 2015. do isplate."

V Utvrđuje se da ne postoji tuženikova tražbina prema tužitelju u iznosu od 153,48 eura/1.156,42 kn sa zakonskom zateznom kamatom s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta uslijed ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli, te tuženikova tražbina prema tužitelju u iznosu od 1.977,44 eura/14.899,03 kn sa zakonskom zateznom kamatom s osnove odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi uslijed ništetne odredbe o kamatnoj stopi, te se odbija prigovor tuženika radi prijeba, kao neosnovan.

VI Svaka stranka nosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Kod ovog suda tužiteljica Nina Lekan iz Daruvara, Trg Benedikta Nelipića 7, protiv tuženika ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, podnesla je tužbu, radi isplate.

2. U tužbi se navodi da je ugovorom o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103004519 od 29. svibnja 2006. zaključenim u Daruvaru, tužitelju odobren stambeni kredit u visini kunske protuvrijednosti iznosa od 60.670,00 CHF po srednjem tečaju kreditora s rokom otplate od 360 mjeseci u jednakim mjesečnim anuitetima po srednjem tečaju kreditora za CHF važećim na dan dospelja. Ugovorena je redovna kamata od 5,39 % godišnje „promjenjiva“. Navedeni ugovor izmijenjen je dodatkom ugovora od 5. veljače 2016. kojim je utvrđena glavnica u valuti euro koja je na dan 30. rujna 2015. iznosila 33.396,88 eura. Predmetni kredit je nakon učinjene konverzije tužitelj dužan otplaćivati do 1. lipnja 2036. u mjesečnim anuitetima od 277,59 eura. Tužitelj smatra da je navedena ugovorna odredba kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak ništetna jer je tuženik kao trgovac, prije i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora, postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03), a što proizlazi iz pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. donesene povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a koja presuda je u dijelu koji se odnosi

na valutnu klauzulu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. Navedenom presudom utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora kao trgovac nije potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i da je time tuženik postupio suprotno odredbama u odnosu ranije važećih Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Ništetna je i odredba predmetnog ugovora o promjenjivoj ugovorenoj kamatnoj stopi, a što također proizlazi iz spomenute presude Trgovačkog suda u Zagrebu koja je u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13, a takav pravni stav dodatno je potvrđen presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. povodom revizije. Navedenom presudom utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovita kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da je ta ugovorna odredba ništetna. Konačno, Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlukom po izvanrednoj reviziji broj Rev-2868/2018 odlučio kako sama činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) - znači izvršile konverziju kredita u kredit uz valutnu klauzulu u euro kojom su se odredbe osnovnog ugovora o kreditu izmijenile u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te postignut sporazum o raspolaganju preplatom - ne znači da su korisnici kredita izgubili pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne budući da isti tvrde da im nije u cijelosti podmiren dug i postavljaju kondemnatorni zahtjev za isplatom, dok ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postoje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane pa stoga tužitelj smatra da ima pravni interes i da može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvario eventualna prava koja mu pripadaju. Polazeći od pravila da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene protiv tuženog trgovca, tužitelj navodi da predmetnom tužbom postavlja zahtjev tuženiku za vraćanjem onog što je primio na osnovi ništetnih ugovornih odredbi kojima je otplatu glavnice kredita vezao uz švicarski franak, te ugovorio promjenjivu stopu ugovorne kamate. Radi se o restituciji utemeljenoj na odredbi članka 232. Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj navodi da je uslijed postupanja tuženika temeljem navedenih obrazloženih ništetnih odredbi o promjenjivoj ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi, te valutnoj klauzuli preplatio iznos od 34.573,72 kn, te je slijedom navedenog tužitelj predložio da sud donese presudom kojom se nalaže tuženiku da tužiteljici isplati navedeni iznos od 34.573,72 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na pojedine iznose od dana dospijeca do isplate, kao i da se naloži tuženiku da tužitelju

naknadi troškove parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. Dana 15. srpnja 2019. zaprimljen je prigovor mjesne nenadležnosti i odgovor na tužbu tuženika (list 24-33) u kojem odgovoru tuženik je prije upuštanja u raspravljanje stavio prigovor mjesne nenadležnosti. Nadalje, u odgovoru na tužbu je naveo da u cijelosti spori osnovanost i visinu tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i to s više osnova. Tuženik je nadalje istaknuo prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja u zastari. Tuženik smatra da se na zahtjev tužitelja za isplatu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZZZP) u svezi odredbe članka 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO). Odredbom članka 118. ZZZP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. navedenog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz navedenog članka, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Dakle, tuženik ističe da je zakonodavac jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a. Nadalje, tuženik ističe da je između tužitelja i tuženika sklopljen Aneks 1 Ugovora o kreditu br. 5103004519 čime su ugovorne strane regulirale međusobne odnose, te stoga tuženik smatra da tužitelj nema pravni interes voditi predmetni postupak. Tim aneksom parnične stranke izmijenile su osnovni ugovor o kreditu, bez značajne obnove, na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR-o. Tuženik navodi da je pravovremeno i u skladu s odredbama ZIDZPK/15 dostavio tužitelju izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015. zajedno s prijedlogom izmijenjenog ugovora o kreditu, te je na navedeni način omogućena provjera informacija o izračunu konverzije, te potvrde kalkulatora od strane ovlaštenog revizora. Nadalje se ističe da je sukladno odredbi članka 19.c točka 4. ZIDZPK/15 uzet u obzir cjelokupni iznos uplaćen radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF, te su navedeni cjelokupni iznosi pretvoreni u EUR i valutnu klauzulu u EUR po tečaju primijenjenom na datum uplate, a sukladno članku 19.c stavak 1. točka 3. ZIDZPK/15. Pri izračunu konverzije uzeta je valuta kredita i tijekom kamatnih stopa kako za CHF kredit tako i za EUR kredit. Ističe se da je postupak konverzije proveden sukladno odredbama ZIDZPK/15 na način da je utvrđen iznos glavnice kredita s valutnom klauzulom u EUR-ima na dan isplate kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima po srednjem tečaju tuženika na dan isplate kredita; definirana je kamatna stopa koja je vrijedila za kredit s valutnom klauzulom u eurima iste namjena, roka i iznosa na dan isplate kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima. Također su uzete u obzir i promjene kamatnih stopa tijekom razdoblja koji su primijenjene na korisnike kredita s valutnom klauzulom u eurima; kreiran je otplatni plan za novi EUR kredit na način da su rok i dinamika otplate preuzeti iz ugovornog kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima; te iznosi koji su uplaćeni u korist partije kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima preračunati su u EUR po tečaju na dan uplate te su se iz navedenih iznosa zatvarale dospjele obveze sukladno planu za EUR kredit. Tuženik naglašava da i sam visoki trgovački sud je istaknuo kako njegovi zaključci u postupku kolektivne zaštite nisu primjenjive na pojedinačne

postupke budući da je on samo ocjenjivao okolnosti koje su postojale u tzv. predugovornoj fazi, a ne u fazi pojedinačnih pregovora i kako se stoga u pojedinačnim postupcima moraju uzeti u obzir informacije koje su potrošačima bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Slijedom navedenog, tuženik smatra kako je potrebno utvrditi da li je u fazi pregovaranja oko sklapanja predmetnog ugovora o kreditu i samog sklapanja ugovora tužitelj bio odgovarajuće informiran glede valute za koju se veže glavnica kredita odnosno da li je banka upozorila tužitelja kao budućeg korisnika kredita na posljedice porasta vrijednosti strane valute (švicarskog franka) za njegove kreditne obveza. Ističe se da s u tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Navodi se da tuženik nije ostvario, niti može ostvariti ekstra profit na tečajnim razlikama jer je i sam zadužen u CHF, te tako trpi isti tečajni rizik u CHF. Slijedom navedenog, tuženik navodi da je tužitelj, kao i svi potrošači, bio dovoljno informiran i svjestan da postoji određeni rizik prilikom podizanja kredita u kojima se glavnica kredita veže za stranu valutu, pa tako i za švicarski franak. Smatra da bilo koje podizanje kredita u bilo kojoj valuti predstavlja rizik, osobito iz razloga što valute ovise o kretanjima na svjetskoj ekonomiji i ni jedna osoba ne može utjecati na eventualne promjene u tom pogledu. Ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj i tuženik dobrovoljno su, prema procjeni vlastitih interesa, pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Nesporno je da je institut valutne klauzule bio i još uvijek je opće prihvaćen od svih subjekata u društvu. Tuženik smatra da je svakoj osobi, a ne samo tužitelju, trebalo biti jasno da sklapa ugovor o dugoročnom kreditu i da se tijekom tako dugog vremenskog razdoblja ne može očekivati da će takav ugovor proizvoditi jednake ekonomske učinke prilikom sklapanja i prilikom konačne otplate kredita. Slijedom navedenog, tuženik ističe da se ne može smatrati da bi odredba ugovora kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak bila nepoštena jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ista ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, tuženik smatra da je navedena odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama. Tuženik je istaknuo kako je sve promjene kamatne stope izvršio sukladno tada važećim pozitivnim propisima. Nadalje se ističe da deklaratorna zaštita koju traži tužitelj u ovom postupku usmjerena je na izmjenu sadržaja ugovornog odnosa, te tuženik spori da bi na strani tužitelja nastala šteta, kao i da bi tuženik ikakvu štetu prouzročio svojim postupanjem tužitelju. Tuženik je istaknuo i prigovor radi prijeboja budući da tužitelj u ovom postupku zahtjeva utvrđenje ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, te tuženik navodi da bi tužitelj, ukoliko bi sud deklaratornom pravnom zaštitom uklonio odredbu o valutnoj klauzuli, bio dužan tuženiku vratiti svaki potplaćeni anuitet s osnove razlike u tečaju kad je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja. Stoga tuženik navodi, da ukoliko sud nađe ništetnom pobijanu odredbu o valutnoj klauzuli, tada tuženik izjavljuje prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta i to u iznosu od 1.136,51 kn sa zakonskom zateznom kamatom. Nadalje u odnosu na zahtjev tužitelja kojim zahtjeva utvrđenje ništetnom odredbu o načinu promjene kamatne stope, te ukoliko sud utvrdi ništetnom pobijanu odredbu o načinu podešavanja kamatne stope, a što tuženik osporava u cijelosti, te ističe da ima protutražbinu prema tužitelju budući da bi se između stranaka primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa od 5,390%. U tom slučaju, tužitelj više ne bi uživao zaštitu zakonskog fiksiranja kamatne stope na 3,23 % iz razloga što se navedena kamatna stopa primjenjuje samo na ugovore s promjenjivom kamatnom stopom. Naime, tuženik smatra da bi deklaratornom pravnom

zaštitom suda koja djeluje ex tunc tužitelj izašao iz režima pravne zaštite ustanovljenim odredbom članka 11.a ZPK i imalo bi se smatrati kako je korisnik kredita s ugovorenom fiksnom kamatnom stopom, pa prema tome nema pravo na povlašteni anuitet u smislu citirane zakonske odredbe. S obzirom na navedeno, tuženik je predložio da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 2.362,74 CHF zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

4. Tužitelj se je tijekom postupka protivio postavljenom prijebnoj zahtjevu kao neosnovanom s obzirom da je isti u zastari, a pri tome uzimajući u obzir da tuženik niti jednom pravnom radnjom u odnosu na tužiteljicu nije prekinuo tijek zastare istaknutih potraživanja.

5. U pogledu tuženikovog prigovora mjesne nenadležnosti, sud je donesao rješenje broj P-650/2019-8 od 19. rujna 2019. (list 138-139) kojim je odbio prigovor mjesne nenadležnosti kao neosnovan, a koje rješenje je potvrđeno rješenjem Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ-1729/2019-2 od 29. studenog 2019. (list 150-152).

6. Nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja, tuženik je podneskom koji je kod ovog sud zaprimljen 30. srpnja 2020. (list 176-182) uredio prijebni zahtjev, te istim s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta, kao i razlike u depozitu potražuje iznos od 1.156,42 kn sa zakonskom zateznom kamatom, dok s osnove o promjenjivoj kamatnoj stopo istim potražuje iznos od 14.899,03 kn sa zakonskom zateznom kamatom. Tužitelj je također nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja uskladio tužbeni zahtjev podneskom koji je kod ovog suda zaprimljen 24. rujna 2020. (list 214-216) na način da potražuje temeljem pretplate po osnovi ništetne promjenjive kamatne stope iznos od 3.323,38 kn sa zakonskom zateznom kamatom, te iznos od 32.057,67 kn temeljem pretplate po osnovi ništetne valutne klauzule sa zakonskom zateznom kamatom, kao i troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom. Dana 28. rujna 2026. zaprimljen je podnesak tužitelja (list 495-499) kojim je uredio tužbeni zahtjev nakon promjene službene valute u Republici Hrvatskoj, te istim potražuje u valuti eura iznos od 441,09 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na pojedine iznose teče od dana plaćanja pojedinog anuiteta do isplate po osnovi pretplate na temelju ništetne promjenjive kamatne stope, te iznos od 4.254,78 eura sa zakonskom zateznom kamatom koja na pojedine iznos teče od dana plaćanja pojedinog anuitete do isplate po osnovi preplate na temelju ništetne valutne klauzule.

7. Tuženik se nije protivio preinaci tužbenog zahtjeva, već se je upustio u raspravljanje o glavnoj stvari po preinačenom tužbenom zahtjevu, te se stoga smatra da postoji pristanak tuženika na preinaku tužbenog zahtjeva sukladno članku 190. stavak 4. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 155/23 - dalje: ZPP). Uzimajući u obzir navedeno, te kako sud smatra da je preinaka tužbenog zahtjeva svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama, odlučeno je kao u izreci rješenja.

8. Tijekom postupka doneseno je rješenje i presuda ovoga suda broj P-231/2025-54 od 16. listopada 2025. (list 287-307) kojim rešenjem je dopuštena preinaka tužbe, te

je donesena presuda kojom je naložene tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 3.323,38 kn temeljem preplate po osnovi ništetne promjenjive kamatne stope sa zakonskom zateznom kamatom, iznos od 32.057,67 kn temeljem preplate po osnovi ništetne valutne klauzule CHF sa zakonskom zateznom kamatom, te je naloženo tuženiku da naknadi trošak postupka tužiteljici u iznosu od 1.937,46 eura sa zakonskom zateznom kamatom. Nadalje je utvrđeno da ne postoji tuženikova tražbina prema tužiteljici u iznosu od 1.156,42 kn sa zakonskom zateznom kamatom, te je odbijen prigovor tuženika radi prijeboja kao neosnovan.

9. Navedena presuda ukinuta je rješenjem Županijskog suda u Splitu broj GŽ-2931/2025-5 od 22. travnja 2026. (list 483-489).

10. Uzimajući u obzir da je nakon donošenja navedene drugostupanjske presude, donesena odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. koju odluku je doneslo prošireno vijeće od 13 sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske s obzirom na neujednačenu praksu revizijskog suda po pitanju pravnog učinka sporazuma o konverziji, odnosno, ugovaranja aneksa ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u euro, radi jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, sud smatra da je pravno shvaćanje obvezujuće za sve sudove, te je stoga prilikom donošenja odluke u ovom postupku uzeo u obzir navedeno pravno shvaćanje, unatoč drugačijoj uputi drugostupanjskog suda iz rješenja Županijskog suda u Splitu broj GŽ-2931/2025-5 od 22. travnja 2026.

11. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o kreditu od 29. svibnja 2006. (list 6-9), otplatni plan za kredit (list 9-12), pregled prometa (list 13-18), aneks ugovora broj 1 ugovora o kreditu od 5. veljače 2016. (list 19-21), obrazac za prihvrat izračuna konverzije kredita s valutnom klauzulom (list 37), izračun konverzije kredita na dan 30. rujna 2015. (list 38-39), obračun (list 40-41), reklamni materijal (list 82-117), obavijest o promjeni kamatne stope (list 118), otplatni plan (list 119-120), obavijesti (list 121-122), otplatni plan (list 122-124), uz suglasnost stranaka izvršen je uvid i pročitani nalaz i mišljenje knjigovodstveno-financijskog vještaka Marijane Matijević (list 162-169) i očitovanje navedenog vještaka (list 220), te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice Nine Lekan (list 272).

12.Koje će činjenice uzeti kao dokazane sud je u smislu odredbi članka 8. ZPP-a, odlučio prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka.

13.Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu svega što je pretplaćeno po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredaba u pogledu kamatne stope i valutne klauzule sadržanih u ugovoru o kreditu od 29. svibnja 2006.

14.Sporno je da li se na predmetni postupak mogu primjenjivati utvrđenja iz pravomoćno okončanog postupka za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača kojima je utvrđeno da je, između ostalog i tuženik, u ugovorima o kreditu koristio nepoštene i ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica obveze švicarski franak. Sporni su pravni učinci konverzije kredita, odnosno ništetnosti ugovornih odredaba, obzirom da je

tužiteljica prihvatila konverziju kredita, te je sporno da li je potraživanje tužiteljice u zastari. Sporan je i prijebojni zahtjev tuženika.

15. Uvidom u Ugovor o kreditu od 29. svibnja 2006. (list 6-9) utvrđeno je da su isti zaključili tuženik, kao banka, i tužiteljica, kao korisnik kredita, za iznos 60.670,00 CHF protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita. U točki 7. određeno je da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećim na dan plaćanja, dok je točkom 8. navedenog Ugovora ugovorena je kamatna stopa koja je promjenjiva i u trenutku ugovaranja iznosi 5,390 % godišnje.

16. Uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. utvrđeno je da je Udruga Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača, kao ovlašteno tijelo sukladno Zakonu o zaštiti potrošača, podnijela tužbu Trgovačkom sudu u Zagrebu protiv osam poslovnih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, te da je tom presudom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je presuđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora tuženici, kao trgovci, s korisnicima kreditnih usluga, kao potrošačima, nisu pojedinačno pregovarali niti ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa je time tuženik, kao i ostale tužene banke, u razdoblju od 10. rujna 2003. godine postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

17. Uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj RevT-249/14-2 od 9. travnja 2015. utvrđeno je da je u navedenom dijelu presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., potvrđena.

18. Nadalje, uvidom u javno objavljenu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. utvrđeno je da je o tužbi Udruge Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka među kojima je i ovdje tuženik, odlučeno na način da je utvrđeno kako je tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za

donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih Ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana pa je time postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

19. Uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. utvrđeno je da je u navedenom dijelu presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. potvrđena.

20. Odredbom članka 64. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/09, dalje ZZP/09) dodan je članak 138.a kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

21. Prema odredbi članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14, 110/15, dalje ZZP/14), koji je na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog postupka, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavak 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavak 1. toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

22. U smislu odredbe članka 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete i isplatu, što, po ocjeni ovoga suda, uključuje i parnice zbog stjecanja bez osnove, pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz članka 502.a. stavak 1. ZPP-a, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

23. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. jasno je izrazio stav kako je odluka u kolektivnom sporu temeljem odredbe članka 502.c ZPP obvezujuća za sudove u pojedinačnim postupcima, odnosno sud je vezan za utvrđenja u kolektivnom sporu i dužan ih je primijeniti. Navedeno iz razloga, jer je svrha odredbe članka 118. ZZP/14 da se odluka iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača kojom je utvrđeno da je došlo do povrede propisa o zaštiti potrošača, obligatorno primijeni u pojedinačnim postupcima koje potrošači pokrenu kako bi ishodili konkretnu zaštitu svojih prava. Samo utvrđenje ništetnosti u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača bilo bi bez konkretnog pravnog učinka kada potrošači ne bi svoja subjektivna prava mogli ostvariti u pojedinačnim postupcima.

24. Navedeni direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača koji obvezuje sudove proizlazi i iz presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019.

25. Tužiteljica saslušana kao stranka, u svom iskazu je navela (list 271-273) da je podignula kredit za kupovinu stana jer je željela riješiti svoje stambeno pitanje, te joj stan služi isključivo samo za stanovanje. Prilikom podizanja kredita djelatnici banke nisu je upozoravali na neke posebne rizike s obzirom da kredit podiže u kunama koji je vezan za valutu švicarski franak. Naime, njena namjera je bila podignuti kredit u eurima, no gospođa Savanović koja je bila djelatnica banke, upozorila ju je da nema dovoljno veliku plaću kako bi podignula kredit u eurima, te kako su najpovoljniji krediti u "švicarcima" i s obzirom da nije imala druge mogućnosti, a željela je riješiti svoje stambeno pitanje, podignula je predmetni kredit. Pristala je na konverziju jer je rata kredita bila sve veća i veća i zapravo se je bojala ukoliko ne pristane na konverziju, da će biti još veća. Pročitala je ugovor o kreditu, ne s previše razumijevanja jer joj je zapravo cilj bio podignuti kredit. U pogledu konverzije bila je pozvana u banku, te su joj nakon sklapanja ugovora o konverziji, rate kredita bile manje.

26. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice s obzirom da je isti životan i logičan, te je u skladu s ostalim dokazima izvedenima u ovome postupku, a osobito ispravama koje prileže spisu.

27. Uzimajući u obzir iskaz tužiteljice, te predmetni ugovor iz kojeg proizlazi da je namjena kredita kupovina stana koji je služio za stanovanje tužiteljice, a za koji nije utvrđeno da bi služio zanimanju tužiteljice, njenoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, proizlazi da je u predmetnom postupku tužiteljica imala status potrošača sukladno odredbi članka 3. točka 1. ZPP/03, kojom je određeno, da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

28. Sud smatra da iz svega navedenog proizlazi da je prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu, tuženik svjesno propustio tužiteljicu u cijelosti informirati o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke o sklapanju ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, te promjenjivom kamatnom stopom koja se je mijenjala odlukama tuženika. Tuženik je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužiteljici kao potrošaču nametnuo ugovorne odredbe koje su tužiteljicu stavile u neravnotežan položaj, a koje odredbe stvaraju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu potrošača, što je suprotno osnovnim načelima obveznog odnosa, savjesnosti i poštenja, te se radi o ništetnim odredbama. Dakle, tužiteljica bi imala pravo na povrat u dijelu u kojem je njena obveza preplaćena i to kao razlika između iznosa obračunatog po tečaju za valutu CHF primijenjenu kod otplate i tečaja na dan isplate kredita, kao i razliku plaćenu po osnovi promjene kamatne stope u odnosu na onu koja je određena kao početno ugovorena.

29. Međutim, nakon izvršene konverzije sa stanjem na dan 30. rujna 2015. pravni odnos između stranaka uređen je Aneksom Ugovora o kreditu od 5. veljače 2016. (list 19-21), kojim je utvrđen obveza korisnika kredita na dan 30. rujna 2015. na ime nedospjele glavnice nakon provedbe konverzije.

30. Naime, konverzija kredita izvršena je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15, dalje: ZID ZPK) kojim je bankama naložena izmjena odredbi osnovnog ugovora, te eventualno do tada sklopljenih dodataka i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene

glavnice kredita, te se između ugovornih strana postiže sporazum o konverziji na način kako je to propisano tim zakonom.

31. Odredbama ZID ZPK-a, a niti dodacima ugovora o kreditu sklopljenim na temelju tog zakona, izrijekom se ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti se spominje način rješavanja eventualne ništetnosti ugovornih odredbi koje se tiču promjenjive kamate stope i valutne klauzule, a koja ništetnost je nastupila iz razloga što su banke bez prethodnog pregovaranja sa potrošačima kao korisnicima kredita jednostrano odnosno nepošteno mijenjale početno ugovorenu kamatnu stopu, te u ugovorima o kreditu ugovarale nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli vezano uz valutu CHF.

32. U svezi navedenog pravnog pitanja osnovanosti kondikcijskog zahtjeva tužiteljice na isplatu potraživanja zasnovanog na nepoštenim i ništetnim odredbama temeljnog ugovora u radu nakon sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu Vrhovni sud Republike Hrvatske izrazio je svoj stav u odluci Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. godine.

32.1. Vrhovni sud smatra da je ZID ZPK/15 donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi članka 19.b i članka 19.c koji su dodani članku 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi članka 19.c stavak 5. ZID ZPK/15.

32.2. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženika (članak 160. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 156/22 i 155/23– dalje u tekstu: ZOO)) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (članak 1111. stavak 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika. ZID ZPK/15 je u odredbama članak 19.d i članak 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe.

32.3. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate, te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Kod toga nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.

32.4. U ovakvim okolnostima valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

32.5. Slijedom navedenog, Vrhovni sud smatra da nisu osnovani tužbeni zahtjevi tužitelja u dijelu kojim isti potražuju glavnice preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženika. Međutim, u situaciji kada tužitelj tužbenim zahtjevom zatraži i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu, taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO. Dakle, tužitelju pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita (30. rujna 2015.) zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužitelj plaćao više od početnog tečaja i od početne kamatne stope. Kod toga je također potrebno dodati da tužitelju te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15.

32.6. Sukladno svemu prethodno izloženom Vrhovni sud RH u svojoj odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. godine zauzima pravno shvaćanje koje glasi:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

32.7. Nadalje, iz navedene revizijske odluke proizlazi u pogledu zakonskih zateznih kamata koje teku nakon 30. rujna 2015. da treba uzeti u obzir odredbu članka 31. ZOO kojom je određeno je da na dospjele, a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kada je to određeno zakonom. Na iznos neisplaćenih kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kada je sud podnesen zahtjev za njihovu isplatu (članak 31. stavak 2. ZOO).

33. Uvažavajući prethodno navedeno pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, te uzimajući u obzir utvrđeno činjenično stanje, proizlazi da tužiteljica kao korisnik kredita i potrošač u svezi podnesene tužbe u ovom predmetu nakon što je konvertirala kredit ugovoren s valutnom klauzulom u CHF-u i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredbi iz temeljnog ugovora o kreditu, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose i to u pogledu svakog pojedinačnog iznosa od dana sklapanja temeljnog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita, odnosno do 30. rujna 2015.

34. Provedenim vještačenjem koje je povjereno stalnom sudskom vještaku Marijani Matijević iz Bjelovara (list 162-169, 220), utvrđeno je da pozitivne razlike zbog promjene kamatne stope iznose 3.323,38 kn, dok razlike zbog promjene tečaja iznose 32.057,67 kn, te su utvrđeni pojedinačni iznosi uplata anuiteta, kao i dan kada su isti plaćeni.

35. Na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, odnosno njegov matematički izračun punomoćnici stranaka nisu imali primjedbi, pa kako nisu inzistirali na neposrednom saslušanju vještaka sud, istoga niti nije neposredno saslušavao.

36. Uzimajući u obzir navedeno, sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, ocijenivši da je isti sačinjen sukladno pravilima struke imajući u vidu ostale provedene dokaze u ovome predmetu, te ne postoje razlozi za sumnju u njegovu ispravnost.

37. Sud je na ročištu koje je održano 30. rujna 2026. (list 501-503) upozorio punomoćnika tužiteljice da je svrsishodno za pravilno rješenje spora, a pri tome uzimajući u obzir odluku Vrhovnog suda broj Rev-457/2025-1 od 27. svibnja 2026., utvrditi apsolutni iznos kamata koje su nastale na pojedinačno plaćene iznose do 30. rujna 2015., na njegovu dužnost predlaganja dokaza u pogledu navedenog.

38. Nakon što ga je sud upozorio, punomoćnik tužiteljice se očitovao da sukladno ZPP tužbeni zahtjev mora biti određen ili odrediv, a tužiteljica smatra da je tužbeni zahtjev sa zakonskim opisom stope zakonskih kamata, te iznosa i razdoblje na koje iste teku više nego dovoljno odrediv, te kako je stav Vrhovnog suda, odnosno presuda koja bi se temeljem istog mogla izreći, sadržana u već postavljenom tužbenom zahtjevu, dok ujedno takav stav tužiteljica smatra protivnim hrvatskim zakonima, odnosno pravu Europske unije, te samoj matematici i logici sukladno provedenom vještačenju. Stoga slijedom navedenog, tužiteljica nije stavila daljnje dokazne prijedloge, već je predložila da se izvrši uvid u dokaze koji su izvedeni tijekom postupka i sukladno njima donese odluka.

39. Uzimajući u obzir pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske izneseno u odluci broj Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. iz kojeg proizlazi da s danom 30. rujna 2015. sve zatezne kamate koje teku na pojedinačne anuitete od dana njihovih uplata pa do 30. rujna 2015., pravno su dospjele i transformirale su se u samostalnu novčanu tražbinu, te kako tužiteljica nije predložila provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja kojim bi se utvrdio iznos zatezne kamate u apsolutnom iznosu obračunate do 30. rujna 2015., iako je na to bila upozorena, te bi u tom slučaju, imala zakonsko pravo, temeljem iznimke iz članka 31. stavka 2. ZOO, zahtijevati zateznu kamatu (tzv. procesnu kamatu) koja bi tekla od dana podnošenja tužbe sudu pa do konačne isplate, sud je utvrdio, slijedom svega navedenog, da dio tužbenog zahtjeva kojim se potražuje zakonska zatezna kamata na pojedine iznose od 30. rujna 2015. do isplate, nije osnovan.

40. Slijedom navedenog, usvojen je tužbeni zahtjev tužiteljice kojim se potražuju zatezne kamate za preplaćene anuitete u pogledu pojedinačnih iznosa na način kako je to navedeno u točkama I i II izreke ove presude, dok je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje novčani iznos od 441,09 eura po osnovi ništetne promjenjive kamatne stope i novčani iznos od 4.254,78 eura po osnovi preplate na temelju ništetne valutne klauzule, sve sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 30. rujna 2015. do isplate, te je odlučeno kao u točki III i IV izreke presude.

41. U odnosu na prigovor zastare tuženika, sud je uzeo u obzir pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

42. Stoga, u predmetima u kojima se primjenjuje pravno shvaćanje iz presude o kolektivnoj tužbi na temelju članka 502.c ZPP, a u ovoj pravnoj parnici se kako je naprijed obrazloženo primjenjuje, rok zastare nije počeo teći prije pravomoćnosti presude u kolektivnom sporu, odnosno zastarni rok počinje teći od pravomoćnosti odluke u kolektivnom sporu kojom je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi i to odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope od 13. lipnja 2014., a odredbe o valutnoj klauzuli u CHF od 14. lipnja 2018. S obzirom da je tužba predana na sud 07. lipnja 2019. godine, zastara nije nastupila, te stoga prigovor zastare sud smatra neosnovan.

43. Po ocjeni ovoga suda, istaknuti prigovor tuženika radi prebijanja s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta i razlike u depozitu u iznosu od 1.156,42 kn sa zakonskom zateznom kamatom, te prigovor tuženika radi prebijanja s osnove o promjenjivoj kamatnoj stopi u iznosu od 14.899,03 kn sa zakonskom zateznom kamatom, nije osnovan.

44. Naime, pravne posljedice ništetnosti propisane su odredbom člankom 323. st. 1. ZOO-a, te je određeno da je u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a kada to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno, protivi vraćanju, dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. S obzirom da u spornom razdoblju tužitelj ništa nije primio od tuženika, već je tuženiku izvršio isplatu kako je on od njega zatražio i obračunao, te je u tom razdoblju došlo isključivo do prijelaza imovine tužitelja u imovinu tuženika, a ne i do prijelaza imovine tuženika u imovinu tužitelja pa da bi na taj način tuženiku pripadalo pravo bilo što zahtijevati od tužitelja.

45. Osim toga, odredbom članka 323. stavak 2. ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

46. U konkretnom slučaju, tuženik je kao jača ugovorna strana povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o krediti koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne obveze u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije, kao trgovac, potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kako je to konačno i utvrđeno u kolektivnom sporu. Uzimajući u obzir navedeno, tuženik, kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništetnih odredba ugovora, konkretno odredbe o valutnoj klauzuli, nema pravo od tužitelja kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu ni s osnove naknade štete koju je eventualno sam pretrpio zbog djelomične ništetnosti ugovora s obzirom da takvo pravo, a sve u smislu odredbe članka 323. stavak 2. ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora, a što je konkretno tužiteljica, a ne i tuženik, koji je odgovoran za ugovaranje ništetnih odredbi ugovora. Uzimajući u obzir sve navedeno u pogledu prijebojnog zahtjeva tuženika, sud je odlučio kao u točki V izreke presude.

47. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 4. ZPP-a. Prilikom donošenja odluke uzeto je u obzir da tuženik nije uspio s prigovorom radi prijeboja, dok tužitelj nije uspio sa zahtjevom za isplatu (izuzev zateznih kamata koje teku do 30. rujna 2015.), uvažavajući pri tome činjenicu da je pitanje obeštećenja potrošača nakon konverzije kredita podložno tumačenju sudova iz razloga što u trenutku podnošenja tužbe, pa niti kasnije, ne postoji ustaljena i jedinstvena sudska praksa o tom pravnom pitanju. Stoga, tužba s restitucijskim zahtjevom za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u

CHF koji je konvertiran u skladu s odredbama ZID ZPK-a očito nije bila neosnovana niti lišena svakog izgleda za uspjeh, pa bi u konkretnoj situaciji obvezivanjem na plaćanje troškova postupka tužitelju bio nametnut znatan financijski teret koji nije spojiv s pravom na pristup sudu kao sastavnicom ustavnog i konvencijskog prava na pošteno suđenje. S druge strane, ne postoji niti osnova da se tuženika obveže na snalažanje troškova parničnog postupka tužitelju iz razloga što je cjelokupni zahtjev tužitelja za isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredbi odbijen, a usvojen je samo dio koji se odnosi na zateznu kamatu. Radi prethodno navedenog odlučeno je kao u točki VI izreke ove presude na način da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

48. Radi svega navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Daruvaru 29. listopada 2026.

Sudac

Damir Palatinuš

P O U K A : Protiv ovog rješenja i presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda nadležnom županijskom sudu, pismeno u tri primjerka.

RJEŠENJE I PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. Z.O.U. Ivan Borić i Morana Kovač Stanić iz Siska
2. Odvjetničko društvo Metelko, Knežević & partner, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088f-5c041**

Kontrolni broj: **023ef-932d0-d0b55**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.